

РЕШЕНИЕ

№ 4568

гр. София, 24.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 30.09.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Светлана Димитрова

Юлия Раева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на
прокурора Димитров, като разгледа дело номер **5836** по описа за **2011**
година докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от
ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Е. Б. Г., в качеството му на изпълнителен
директор на [фирма] против решение № 35 от 28.04.2011 г., постановено по НАХД №
16068/2010 г. на СРС, наказателно отделение, 10 с-в. Със същото е изменено НП №
22-2201776/21.05.2010 г. на директора на дирекция „Инспекция по труда [населено
място], с което на Е. Б. Г. на основание чл. 416, ал. 5 от КТ е наложена глоба в размер
на 2500 лв. за нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ, като съдът е намалил размера на
глобата на 1500 лв.

Решението се обжалва като неправилно постановено в нарушение на закона със
съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348,
ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, по съображения, изложени в касационната жалба. Иска се да се
отмени решението и да се потвърди наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба – дирекция „Инспекция по труда” [населено място]
изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административният съд София-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди
доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл.

63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

С решение № 35 от 28.04.2011 г., постановено по НАХД № 16068/2010 г. на СРС, наказателно отделение, 10 състав е изменено НП № 22-2201776/21.05.2010 г. на директора на дирекция „Инспекция по труда [населено място], с което на Е. Б. Г. на основание чл. 416, ал. 5 от КТ е наложена глоба в размер на 2500 лв. за нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ, като съдът е намалил размера на глобата на 1500 лв.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че при извършване на последваща проверка по спазване на трудовото законодателство на 01.04.2010 г. на място в обект, стопанисван от [фирма] било констатирано, че Е. Б. Г. в качеството му на изпълнителен директор на търговското дружество не е изпълнил задължително за изпълнение предписание, дадено му на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 от Кодекса на труда под № 18 от протокол за извършена проверка, връчен на 26.01.2010 г., а именно работодателят да изплати на К. В. Г. начисленото за получаване трудово възнаграждение, пропорционално на вписаните отработени дни за м. май 2009 г. съгласно чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда, като срокът на предписанието е изтекъл на 28.02.2010 г. Към 07.04.2010 г. не са представени платежни документи, удостоверяващи изпълнение на посоченото предписание. За неизпълнение на даденото предписание бил съставен АУАН на Е. Б. Г. за нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ, въз основа на който било издадено наказателното постановление.

От правна страна СРС е приел, че наказателното постановление е издадено в съответствие с материалния закон. Приел е, че субект на отговорността по чл. 415, ал. 1 от КТ може да бъде само физическо лице с оглед на вида на предвиденото наказание – глоба. Приел е също така, че задължителните предписания представляват по същността си принудителна административна мярка, същите са задължителни и подлежат на предварително изпълнение, по делото не са били ангажирани доказателства същите да са обжалвани, поради и което са влезли в сила.

Решението на първоинстанционния съд е правилно.

Фактическата обстановка правилно е установена от първоинстанционния съд, страните не са имали и спор по фактите, а именно, че при извършване на последваща проверка по спазване на трудовото законодателство на 01.04.2010 г. на място в обект, стопанисван от [фирма] било констатирано, че Е. Б. Г. в качеството му на изпълнителен директор на търговското дружество не е изпълнил задължително за изпълнение предписание, дадено му на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 от Кодекса на труда под № 18 от протокол за извършена проверка, връчен на 26.01.2010 г., а именно работодателят да изплати на К. В. Г. начисленото за получаване трудово възнаграждение, пропорционално на вписаните отработени дни за м. май 2009 г. съгласно чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда, като срокът на предписанието е изтекъл на 28.02.2010 г. Към 07.04.2010 г. не са представени платежни документи удостоверяващи изпълнение на посоченото предписание

Правилно в съответствие с чл. 404, ал. 1 от КТ дадените предписания са определени като принудителна административна мярка, която съобразно чл. 405 от КТ подлежи на обжалване по реда на АПК. Не е било спорно между страните, че наложената принудителна административна мярка не е обжалвана и същата е влязла в сила. Видно от т. 18 от дадените предписания работодателят следва да изплати до 28.02.2010 г. на К. В. Г. начисленото за получаване трудово възнаграждение пропорционално на

вписаните отработени работни дни за м. май. 2009 г. съгласно чл. 128, т. 2 от КТ. Съгласно чл. 415, ал. 1 от КТ (редакция към момента на установяване на нарушението и издаване на наказателното постановление), който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с глоба в размер от 2500 до 10 000 лв. С оглед вида на предвиденото от чл. 415, ал. 1 от КТ административно наказание, а именно глоба субект на административно наказателна отговорност към посочения момент може да бъде само и единствено физическо лице, но не и юридическо такова. При положение, че органът по чл. 399 от КТ е посочил изрично този, който дължи изпълнение на задължителното предписание, то може да се определи субектът, който дължи изпълнението му, така и този, който отговаря за неизпълнението му по чл. 415, ал. 1 от КТ, като съгласно посочения текст отговорността по посочения текст може да се носи само от физическо лице с оглед на предвиденото административно наказание, а именно глоба. С оглед разпоредбите на специалния закон, уреждащ статута, организацията и функционирането на търговските дружества, действията от страна на капиталово търговско дружество, каквото е работодателят в процесния случай, се предприемат от неговите управителни органи, за акционерните дружества същите са регламентирани в раздел IX от Търговския закон – органи на акционерното дружество [apis://norm|4076|8|135|/](https://norm|4076|8|135|/), като конкретно изплащането на трудови възнаграждения е част от оперативното управление на дейността на търговското дружество и същото е възложено на изпълнителния директор – физическо лице, като същият раздел регламентира и представителството на акционерното дружество. Предвид изложеното, в случаи на неизпълнение на задължителни предписания на контролните органи, адресирани до работодател - юридическо лице или едноличен търговец, е налице нормативно основание, следващо от нормите на специалния закон, да се ангажира отговорността на лицата, които представляват и управляват търговското дружество. В случая физическото лице е и законният представител на дружеството-работодател, който чрез бездействието си не е изпълнил предписанието, адресирано до работодателя. Неизпълнението на задължителното предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ обуславя ангажирането на административнонаказателната отговорност по чл. 415, ал. 1 от КТ на Е. Б. Г. в настоящото производство, в качеството му на изпълнителен директор на търговското дружество. Нито в рамките на административната, нито в съдебната фази на процеса се сочат доказателства, че задължителното предписание под № 18 по протокола е било изпълнено след предприемане на съответни управленски действия от страна на наказаното лице. Ето защо съдът намира, че материалният закон правилно е приложен от страна на административнонаказващия орган.

Следователно, правилно е ангажирана отговорността на Е. Б. Г. за извършено нарушение по чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда.

Въз основа на изложеното, тази инстанция приема касационната жалба за неоснователна. Оспорваното първоинстанционно решение следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВНИЯТ СЪД СОФИЯ – град, V-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ в сила решение № 35 от 28.04.2011 г., постановено по НАХД № 16068/2010 г. на СРС, НК, 10 с-в.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: